

❁ DE STER. ❁

Half-Maandelijksch Tijdschrift van de Heiligen
der laatste Dagen.

(OPGERICHT IN 1896.)

*Want de Heere geeft wijsheid; uit Zijnen mond komt kennis
en verstand.*

SPREUKEN 2 : 6.

No. 5.	1 Maart 1911.	16de Jaargang.
--------	---------------	----------------

WIE IS ZALIG ?

Maar wie volharden zal tot het einde, die zal zalig worden.
(Mattheus 24 : 13).

Nadat onze dierbare Verlosser de vele en verschillende teekenen had vermeld, die Zijne groote en glorieijke komst zouden voorafgaan, wanneer Hij zoude „geopenbaard worden uit den hemel met Zijne engelen”, om „alle natiën te oordeelen”; nadat Hij hun voorspeld had de beproevingen en vervolgingen, welke diegenen zouden moeten doormaken, die Zijnen naam op zich hadden genomen of daarvoor gewillig waren, gaf Hij aan Zijne discipelen, welke met Hem waren en die geleerd hadden, zulk een onwankelbaar geloof aan de woorden te hechten, welke van de lippen van hunnen grooten Leider en Herder kwamen, de woorden van belofte en aanmoediging boven vermeld — aanmoedigend doch onder voorwaarde. Onder voorwaarde omdat, al zouden zij velen van de genoemde beproevingen lijden of doormaken, of door de bittere ondervinding gaan welke gehoopt zouden worden op de volgelingen van den nederigen Nazarener, toch, tenzij zij „volharden tot het einde”, en zoo „de wereld overwinnen”, konden zij geen recht hebben, of aanspraak maken op die groote en glorieijke zaligheid, in de tegenwoordigheid van den Vader en den Zoon.

En toch, in weerwil van deze woorden van onzen Zaligmaker, hebben wij menschen op deze aarde, die ons zeggen, dat zij net zoo zalig zijn alsof zij „in de armen van onzen dierbaren Heere” waren, zooals zij zich gewoonlijk uitdrukken, verwijzende tot verdediging hunner gedachten naar de woorden van onzen Zaligmaker, gevonden in Johannes 5 : 24: „Voorwaar, voorwaar

zeg Ik u, die Mijn woord hoort, en gelooft Hem, die Mij gezonden heeft, die heeft het eeuwige leven en komt niet in de verdoemenis, maar is uit den dood overgegaan in het leven." En dan leggen zij bijzonderen nadruk op het woord „heeft”.

Als wij nu de letterlijke beteekenis van dit vers aannemen, zonder andere teksten aan te halen, wat zullen wij dan doen met de vele andere gevallen vermeld in den Bijbel, welke ons verklaren, dat vele van de Heiligen, welke niet alleen geloofd hadden, maar het Evangelie GEHOORZAAMD, en eèn WETENSCHAP van God hebbende, het pad der rechtvaardigheid verlaten hebben, of in andere woorden, „van de genade vielen.” Wij beperken ons niet tot één geval van dit soort, omdat de geest van terugtrekking of afvalligheid gevonden werd in vele der gemeenten welke door bemiddeling van Paulus gesticht waren. Zoo niet, waarom dan de strenge vermaningen en berispingen welke aan de Heiligen werden toegediend door dezen dienstknecht des Heeren. Als voorbeeld, zie, I Cor. hoofdstuk 1, 2, 3 ook hoofdstuk 11, verzen 17 tot 34; en nog meer verwijtend is Gal. 3. Nu vragen wij: Hadden deze Heiligen het eeuwige leven „beloofd in Joh. 5:24”? Door het lezen van Gal. 1:6, 9, moeten diegenen der zaligzijnde denkwijze, het jawoord daarop geven, omdat wij lezen dat zij waren „geroepen tot de genade van Christus,” en „hadden het Evangelie ontvangen” en dit met de verzekering dat zij „van God gekend waren” hetgeen hen ongetwijfeld stelt op de lijst van „ware en oprechte geloovigen”; want zij moeten God lief gehad hebben en van Hem gekend zijn (I Cor. 8:3), en Hem lief te hebben, is Zijne geboden onderhouden (Joh. 14:23). Indien het dus mogelijke ware, dan waren het dezen die „veilig” waren voor den arm van Satan. Maar als zij in dien gezegenden toestand verkeerden, hoe kwamen zij dan in zulk eenen toestand die zulke woorden van berisping noodig maakte door den mond van Paulus, zooals wij vinden geschreven in het vierde hoofdstuk van Galaten, vers negen, waar hij zegt: „En nu als gij God kent, ja veel meer van God gekend zijt, hoe keert gij u wederom tot de zwakke en arme eerste beginselen, welke gij wederom van voren aan wilt dienen”? En dan, om hunnen toestand duidelijker en meer verstaanbaar te maken, zegt hij in het elfde vers: „Ik vrees voor u, dat ik niet eenigszins tevergeefs aan u gearbeid heb.” Zoude dit niet een vreemd en onredelijk gezegde zijn, indien hij hun veilig achtte voor een geestelijk verval? Dan wederom, willen ze hem beschuldigen van het bedienen van de heilige beginselen des doops en van het opleggen der handen voor de gave des Heiligen Geestes, als hij hen eerst niet had waardig geacht voor de bedieningen. En toch zijn zij het ge-

dwongen te doen, indien hij hun hetzelfde Evangelie predikte als den persoon te Efeze, in Hand. 19, hetgeen hij ongetwijfeld deed, volgens zijne eigen woorden in I Cor. 4 ; 17, zeggende, dat hij Timotheus tot hen had gezonden, „welke u indachtig zal maken mijne wegen, die in Christus zijn, gelijkerwijs ik alom in alle gemeenten leer”; ons toonende dat de Galaten recht hadden op „het eeuwige leven”, volgens de logica dergenen die beweren „zalig te zijn”. Toch vinden wij dat zij zich hadden vervreemd van de wegen van God, in tegenstrijd met het voorschrift aan de Heiligen gegeven in Hebr. 12 : 15, vermanende hen om toe te zien, „opdat niet iemand verachttere van de genade Gods.” Veronderstel, dat een persoon zal falen in zaken, door overtreding van de aangenomen wetten van den algemeenen koophandel, verliest hij dan niet onmiddellijk zijne achting in handelsomgevingen? Dit is juist zijn gebrek of fout, wat zijn achteruitgang bewerkt heeft. Zoo met de genade van God. Als wij ZIJNE GEBODEN ONDERHOUDEN, verblijven wij in Zijne liefde. (Joh. 15 : 10).

„Maar”, zeggen sommigen: „Onze Zaligmaker heeft het beloofd en ik geloof wat Hij zegt.” Zeker, Christus blies op Zijne apostelen en zeide, „Ontvangt den Heiligen Geest” (Joh. 20 : 22). Maar als wij verder lezen, dan zien wij dat het was niet, totdat de „dag van het Pinksterfeest gekomen was, dat zij deze groote zegening ontvingen” (Hand. 2 : 1), hetwelk vele dagen later was. Ook lezen wij in Joh. 17 : 11, dat Christus in Zijn aardsch lichaam, sprekende tot de Apostelen, zeide: „En Ik ben niet meer in de wereld”, en toch lezen wij, dat Hij nog in de wereld was gedurende eenen tijd van ongeveer veertig dagen na dit gezegde en voor Zijne Hemelvaart, en ook eenige dagen voor Zijnen wreeden dood op Golgotha. Deze voorbeelden zijn aangehaald om de dwaling te toonen van de hedendaagsche opvatting, waaraan sommigen zoo hangen, zonder reden te gebruiken of de werkelijke feiten, die bestaan of de algemeene leeringen van de Schriften aangaande het plan tot zaligheid, te beschouwen. En deze menschen, die hun systeem blijven volgen, om HUNNE ideeën te formeeren aangaande datgene dat het pad tot zaligheid samenstelt, zijn vaak in tegenwoordigheid gesteld met de feiten, die bestaan in het geval van den kleinen jongen met den krentenbol, en moeten erkennen, dat zij ook schuldig zijn aan dezelfde handelingen van kinderachtigheid, op 't gebied des Evangelies. De jongen erkent, dat het heele broodje goed is, maar het eenige gedeelte, dat hij gaarne doorslikt, is datgene, dat het verhemelte streelt — de krenten. Zoo is het ook met vele menschen en den Bijbel. Zij bestudeeren den Bijbel meer om hunne ideeën en gedachten te versterken, dan om het Pad des Levens te begrijpen en het te bewandelen.

Kunnen wij een paar alleenstaande steenen een huis noemen, of een paar stalen platen een schip? Doch als deze materialen vereenigd zijn met anderen, die allen dienen om een geheel te maken, dan vormen zij voldoende bescherming voor al de verschillende aanvallen van het weder. Maar zouden wij ernstiglijk over een persoon denken, die een deur nam, bijvoorbeeld, en een paar steenen en die op een perceel grond plaatste, en dan zich beriep dat hij al de geriefelijkheden en vrede van een tehuis bezat? Dit is toch eene illustratie van sommigen, die beweren den Bijbel te gelooven. Nog een voorbeeld: Een bezoeker komt tot het huis van eenen beroemden kunstenaar, loopt in een van de vele groote zalen, waarin de eigenaar vele werken van oude meesters heeft gerangschikt ter bezichtiging. Hij draait een der vele lichten aan en vormt dan zijn gedachten en beoordeelingen van de voorwerpen, die hij aanschouwt. Een vriendelijke knecht verschijnt, en raadt hem aan om meer licht te ontsteken; de bezoeker zegt, dat hij zeer tevreden is, daar hij toch wel goed kan zien. „Maar”, zegt de bediende, in het voordeel van zijnen meester, „het moge u misschien helpen in uwe beschouwingen”; en voor de bezoeker geëindigd had met te zeggen „dat hij wist, waar het schakelbord was, indien hij het noodig had”, was de kamer overvloedig verlicht, stralende uit een dertig of veertig lamp electrolier. De bezoeker stond verbaasd over de verandering zoo verkregen, en nu, inplaats dat hij op doffe lijnen staart of op onduidelijke schaduwen of niet aantrekkelijke standbeelden of doffe kleuren, rust zijn blik nu op eene schitterende verzameling van de meest waardevolle werken in alle afdeelingen der kunst. Hoe bekrompen en verminkt zoude zijn wetenschap zijn geweest van de schatten in de zaal verzameld, indien hij niet gebruik had gemaakt van het overige licht; hij begreep toen, en was verheugd, dat de bediende hem had geholpen om meer van de eigenlijke waarde van die verzameling te begrijpen, dan dat hij zoude begrepen hebben, indien hij zich beperkt had met één lamp, die met zoo'n goeden uitslag geholpen was door de overige lampen, om de waarheid duidelijker te maken. Dit brengt ons tot de noodzakelijkheid om het woord van God aan te nemen, zooals verkondigd door Zijne geïnspireerde dienstknechten, overgevende alle rechten tot uitlegging of beoordeeling van eenig deel der Schrift, behalve in het licht van andere aanhalingen, daar andere aanhalingen ons voorlichten, hetwelk wij moeten erkennen als de beste en veiligste uitlegging der Schriften te zijn. En als wij erkennen dat „Al de Schrift is van God ingegeven en is nuttig tot leering”, enz. (II Tim. 3 : 16), en dat het ook bindend is voor ons, alsof God het tot ons had gesproken (II Cor. 5 : 20), waarom dan de Schrift

niet gelooviglijk aangenomen als Gods Woord, en laat ons dan niet trachten om ons in valsche zekerheid te wikkelen, met geen beter fundament, dan eene verkeerde uitlegging of gedeelte van het Woord van God, dat niet het licht van verstandig redeneeren kan weerstaan. Wij zouden onszelven niet overhalen met woorden tot de gedachte, dat, omdat wij een paar „steen en” hebben in het „Evangelie huis”, dat wij dan al de gemakken en bescherming van het „Eeuwige Leven” hebben. Wanneer de stormen der verleiding over ons komen, dan zullen wij weten, dat, indien wij zulke uitspraken hadden genomen als II Petr. 2 : 20—22; Hebr. 10 : 26—29; Matth. 12 : 43—45; Hebr. 12 : 15; I Cor. 10 : 12; enz., voor het fundament voor ons gebouw, wij beter bereid zullen zijn om tegen de tegenspoedige omstandigheden te strijden, wij zullen voor veel smart en verdriet gespaard blijven, en het heeft als gevolg de ontwaking tot onze eigenlijke toestanden; en boven alles zouden wij getracht hebben om meer waardiglijk te zijn voor „het eeuwige leven”, ons beloofd „in de toekomstige wereld” (Mark. 10 : 30), en die eeuwige zaligheid van welke er geen afval zal wezen.” (I Petrus 1 : 3, 4).

Mill. Star.

Uit het Engelsch door C. F. PAINE.

STEMMEN UIT UTAH.

Wij ontvingen brieven van de volgende broederen : B. Barten, M. Dalebout en C. de Gooyer. Zoals velen weten werden deze broederen in Nederland geboren, namen aldaar het Evangelie aan en emigreerden later naar Utah. Na daar eenige jaren gewoond te hebben, keerden zij als zendelingen naar hun vaderland terug en zijn gedurende een paar jaren als zendelingen in dit zendingsveld werkzaam geweest, en keerden na hun ontslag weer naar Utah terug. Zij melden ons, dat zij zich steeds in het Evangelie verheugen en de zegeningen des Heeren genieten. Zij verzochten ons hunne groeten aan de leden der Kerk en de vrienden in Nederland over te brengen.

ONTSLAGEN.

Ouderling Jakob A. Van Duuren is eervol van zijne werkzaamheden in deze Zending ontslagen. Op 30 April 1909 kwam hij te Rotterdam aan en heeft sedert dien tijd in de Rotterdamsche, Groningsche, Arnheemsche en Amsterdamsche Conferentie gearbeid.

ALS GIJ AFVALLIG ZULT WORDEN.

Hebt gij er al eens over nagedacht wat de gevolgen zullen zijn als gij afvallig zult worden? Hebt gij al eens ernstig berekend van welk eenen grooten invloed het zal zijn voor anderen, als gij niet standvastig in het Evangelie blijft voortgaan? Gij denkt misschien, dat gij de eenige persoon zijt, die voordeel heeft van uwe volharding in het Evangelie. Dit is echter zoo niet. De gevolgen strekken zich ook uit tot anderen, ja zelfs tot meer personen dan gij wel denken zult.

Als gij de waarde uwer eigene ziel niet hoog genoeg schat, om tot het einde te volharden, dan zult gij zeker ook wel onverschillig zijn omtrent anderen. Maar wat uwe gevoelens ook zijn met betrekking tot deze dingen, zoo sluit het uwe verantwoordelijkheid niet uit. Het ontrouw zijn of worden van anderen, geeft u geen recht hetzelfde te doen. God is rechtvaardig en zal een rechtvaardig oordeel vellen. Als dan door uw afvalligheid anderen benadeeld worden, dan zult gij daar verantwoording voor moeten doen. En wie zegt u, dat gij gelegenheid zult hebben alles weer goed te maken wat door u bedorven is? Gewisselijk, het is een ernstige zaak, en daarom moet gij toezien en standvastig blijven.

Als gij afvallig wordt, zullen dan uwe overige huisgenooten standvastig blijven? Of waar zij buiten de Kerk staan, zal daar misschien uwe afwijking geen oorzaak zijn, dat zij het Evangelie niet gaan onderzoeken of er zelfs vijandig tegen worden? Als gij afvallig wordt, zal uw geest dan niet verbitteren en zult gij misschien niet trachten uwe huisgenooten, of anderen, te verhinderen hunne plichten te volbrengen? Als gij afvallig wordt en de Geest van God u verlaat, zult gij dan niet verblind worden en zelfs het Evangelie gaan bestrijden? Ziedaar vele vragen, en als gij er over gaat nadenken, dan zult gij zien, dat uw afval ook op anderen van invloed kan zijn, neen, zal zijn.

Maar nog verder: sla een blik in de wereld der geesten. Denk eens aan uwe voorgelachten, die heengingen zonder een kennis van het Evangelie. Ook hun zal de boodschap der verlossing gepredikt worden. Maar als gij afvallig wordt, wie zal dan het werk voor hen hier op aarde verrichten? Gij zijt misschien de eenige persoon op wien zij kunnen rekenen; met verlangen wachten zij misschien op den tijd dat gij voor hen gedoopt zult worden of ander werk verricht.

Denk eens aan de teleurstelling uws vaders, uwer moeder, zusters, broeders, of andere bloedverwanten, als zij vernemen dat gij, misschien om zeer geringe redenen, afvallig zijt geworden. Hoe zult gij u tegenover hen verantwoorden, als het u straks

toegestaan zal worden hen te ontmoeten? Maar boven alles, hoe zult gij u voor God verantwoorden, dat gij afgeweken zijt en de plichten niet hebt verricht die u opgelegd waren? Durft gij dan nog hopen op belooning of zaligheid? Neen, gewisselijk niet!

Daarom, bedenk de zaak zeer ernstig. Dank God voor het licht van het Evangelie en wandel in hetzelfde. En wat ook uw lot of deel in dit leven zal zijn, blijf getrouw en volhard tot het einde. Bid God om kracht en Hij zal u die schenken.

Als gij afvallig zult worden, dan zullen de gevolgen zeer groot zijn, en weet, dat God u voor dat alles eenmaal zal oordeelen.

Maar ook hoe groot zal de zegen zijn, wanneer gij tot het einde zult volharden. De gevolgen van uwe volharding zullen juist zoo ver strekken ten goede, als uw afval zal ten kwade; daarom blijf standvastig.

IN ONS EIGEN ZENDINGSVELD.

Wij maken bekend, dat de traktaten der „Stralen van Levend Licht” serie, welke geheel uitverkocht waren, herdrukt en wederom verkrijgbaar zijn.

Ook zijn de artikelen: „God en Onsterfelijkheid”, en „De Afval en Herstelling”, voorkomende in „De Ster” van 15 Februari, in traktaat-vorm gedrukt geworden. Zij zijn ieder 4 bladzijden groot en kosten net zooveel als de „Stralen van Levend Licht”. Het opschrift: „God en Onsterfelijkheid” is veranderd en is nu: „Is er Onsterfelijkheid?” Wij denken dat dit opschrift de aandacht beter zal trekken. Deze artikelen zijn geschreven door ouderling W. J. De Brij. De oplaag der traktaten is 20.000 van ieder.

AANGEKOMEN.

10 Februari 1911. Ouderling Johan Cornelis Stoel, uit Salt Lake City, Utah, en Winslow Robert Taylor, uit Elba, Idaho. Ouderling Stoel is de Arnheemsche en Taylor de Rotterdamsche Conferentie als arbeidsveld aangewezen.

VERPLAATST.

Ouderling David C. Lyon is van de Arnheemsche naar de Rotterdamsche Conferentie verplaatst.

Ouderling J. B. Castleton, Heber T. Hall, en Clarence Austin zijn van de Rotterdamsche naar de Amsterdamsche Conferentie verplaatst.

Ouderling Oscar E. Thomas is van de Amsterdamsche naar de Rotterdamsche Conferentie verplaatst.

HET WOORD VAN WIJSHEID.

God, de Vader onzer geesten, heeft de menschen voor een wijs doel op deze aarde geplaatst; en het is te begrijpen, dat Hij gewillig is, Zijnen kinderen raad te geven met betrekking tot dit aardische leven. Hij weet wat van Zijn maaksel is te wachten, met welke moeiten en beproevingen zij te kampen hebben en dat ziekte vaak hun deel is. Veel wedervaart den mensch hier vanwege zijne onbekendheid met de wetten der natuur, en als God, in Zijne groote liefde, ons in iets wil voorlichten, dan zouden wij dit dankbaar aannemen. Maar ook in dit geval is de mensch vaak weerspanning en onderwerpt de openbaringen Gods aan den toetst van zijn bekrompen verstand, of wel, hij neemt raad met zijne begeerten en neigingen. Maar de gevolgen blijven niet uit. Overtreding zal gevolgd worden door de straffen aan die wetten verbonden.

In deze dagen heeft de Heere een openbaring gegeven voor het lichamelijk welzijn Zijner kinderen. Wij vinden die openbaring in het boek Leer en Verbonden, afdeeling 89 en wordt het Woord van Wijsheid genoemd.

De menschen zijn vrij deze openbaring te gehoorzamen of niet; maar als bij overtreding de nadeelige gevolgen ondervonden worden, dan hebben zij dit aan zichzelf te wijten. Er is wetenschappelijk niets te zeggen tegen hetgeen in het Woord van Wijsheid als schadelijk voor het lichaam wordt aangewezen. Er zijn vele wetenschappelijke mannen die beweren, dat sterken drank, tabak, koffie en thee zeer slecht voor het lichaam zijn. Dat Joseph Smith dit reeds in 1833 bekend maakte, is een zeer duidelijk bewijs voor zijne zending, daar hij van zichzelf die dingen niet kon weten. Als de leden der Kerk dit Woord van Wijsheid, dat voor hun lichamelijk welzijn gegeven is, niet willen onderhouden, dan moeten zij dit zelf weten. Zij moeten echter niet vergeten, dat de gevolgen niet uitblijven en misschien veel grooter zijn dan zij zelve wel denken. Niet alleen zijn zij min of meer tot slaaf hunner hartstochten, maar ook verzwakt het zenuwgestel door het gebruik van die dingen en wordt het vermogen, om aan ziekten weerstand te bieden, veel geringer. Op de komende geslachten is dat van veel invloed en de kinderen lijden daardoor soms door overtredingen der ouders. Men moet dit niet vergeten.

Heiligen der Laatste Dagen, God wil u gezondheid en kracht geven, maar als gij deze lagere wetten niet wilt onderhouden, hoe kunt gij dan de hoogere naleven? Gehoorzaamheid, ook met betrekking tot het Woord van Wijsheid, is zeer aan te bevelen en zal niet onbeloond blijven.

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der laatste Dagen.

Redactie:

B. G. THATCHER.

Assistent:

Wm. J. DE BRIJ.

VANWAAR DE GEEST DES MENSCHEN?

Een van de groote raadselen der schepping is voorwaar de mensch zelve. Vanwaar is hij gekomen, wat is het doel van zijn bestaan op aarde, en is de dood het einde van zijn persoonlijk bestaan; ziedaar vragen die van veel gewicht zijn en die ongetwijfeld vaak gedaan worden.

Gewoonlijk denkt men, dat de mensch bij zijn geboorte op aarde pas een persoonlijk wezen werd of een aanzijn verkreeg. Dit is waar voor zooverre het betrekking heeft op onze lichamen. Maar nu is de groote vraag, of het lichaam, deze tabernakel van vleesch en beenderen, de geheele mensch uitmaakt, of dat er een geest inwoont die door middel van het lichaam werkt.

Wetenschappelijke mannen verschillen met betrekking tot deze zaak. Maar als wij nu door God daaromtrent ingelicht kunnen worden, dan verkrijgen wij zekerheid. Welnu, God heeft in Zijn woord ook duidelijk daarover gesproken, en als wij geen persoonlijke uitlegging aan Zijne woorden geven, dan verkrijgen wij veel licht omtrent de groote vragen, die zoo dikwijls met betrekking tot den mensch gedaan worden.

Dat er een geest in den mensch woont, zegt de Bijbel ons duidelijk. Wij lezen in Job 32 : 8 als volgt: „Zekerlijk, de geest die in den mensch is en de inblazing des Almachtigen maakt hen verstandig.”

Nu is de vraag, vanwaar is die geest gekomen. De Bijbel zegt zeer duidelijk, dat de geest van God gekomen is. In Prediker 12 : 7 lezen wij als volgt: „En dat het stof wederom tot de aarde keert als het geweest is, en de geest wederom tot God keert die hem gegeven heeft.” Hier staat dus duidelijk, dat God de geest gegeven heeft. Het feit, dat de geest „weder tot God keert,” zegt duidelijk, dat de geest eenmaal bij God geweest moet zijn, anders is een „wederkeeren” onmogelijk. De aardsche ouders zijn dan slechts de ouders van het lichaam, van het stof; dat eenmaal tot stof zal wederkeeren. Maar God heeft de geest gegeven en Hij is dan ook de Vader der geesten.

Ook op dit punt is de Bijbel zeer duidelijk. Wij lezen in Numeri 16 : 22 als volgt: „Maar zij vielen op hunne aangezichten en zeiden: O God, God der geesten van alle vleesch, een eenig man zal gezondigd hebben, en zult gij u over deze gansche vergadering

grootelijks vertoornen?" Dat God hier „God der geesten van alle vleesch" genoemd wordt, toont duidelijk, dat God in bijzondere verbinding tot de geesten staat, anders zou hiervan niet afzonderlijk melding gemaakt behoeven te worden. Ook in Numeri 27 : 16 staat hetzelfde geschreven : „Dat de Heere, de God der geesten van alle vleesch, eenen man stelle over deze vergadering." Dat hier niet over engelen of hemelsche geesten gesproken wordt, zien wij duidelijk, omdat hier de geesten met het vleesch in verbinding gebracht worden „geesten van alle vleesch." Maar Hebreë 12 : 9 is nog veel duidelijker : „Voorts, wij hebben de vaders onzes vleesches wel tot kastijders gehad, en wij ontzagen ze : zullen wij dan niet veel meer den Vader der geesten onderworpen zijn en leven?" Hier wordt duidelijk van de vaders der menschelijke lichamen gesproken, maar tevens van slechts éénen Vader der geesten en dit is God.

Wij zien dus, dat wij God onzen Vader kunnen noemen en Jezus leerde ons ook bidden : „Onze Vader, die in de hemelen zijt." Deze zekerheid, dat God, de God en Vader onzer geesten is, geeft ons moed en kracht, daar wij daardoor beter kunnen beseffen, dat Hij ons welzijn en geluk op het oog heeft ; maar wij moeten dan ook dien Vader der geesten onderworpen zijn en dan zal werkelijk het eeuwige leven ons deel zijn. Wij leeren dit duidelijk in den aangehaalden tekst.

Daar Jezus een bestaan heeft gehad vóór Zijne geboorte in het vleesch, zoo is daardoor de mogelijkheid aangetoond, dat ook onze geesten bestaan hebben voor hunne geboorte in het vleesch. Zij die in Christus gelooven als de Verlosser en Zaligmaker, erkennen dat Hij een bestaan had voor Zijne geboorte in het vleesch. Ook de Bijbel is vol bewijzen ; wij zullen er slechts enkele aanhalen : „Wat zoude het dan zijn, zoo gij den Zoon des menschen zaagt opvaren waar Hij te voren was? Joh. 6 : 62. „En nu verheerlijk mij, Gij Vader, bij Uzelven, met de heerlijkheid die Ik bij U had, eer de wereld was." Joh. 17 : 5. Alhoewel er nog vele andere duidelijke teksten in den Bijbel staan, zoo is het niet noodig er meer aan te halen, daar vermoedelijk het voorbestaan des Heeren niet zal weersproken worden, en ook zijn deze twee aangehaalde teksten zeer duidelijk en beslissend.

Het voorbestaan van de geesten der menschen verschaft tevens een sleutel tot vele raadselen in het leven. Al de verscheidenheid van toestanden en trappen van ontwikkeling kunnen daardoor verklaard worden, daar er ook verschil van ontwikkeling der geesten geweest moet zijn. De toestanden in dit leven en de komst van den mensch op aarde, wordt daardoor niet slechts een bloot toeval, noch kan men dan God van willekeur beschuldigen, daar

Hij reeds met de geesten bekend was, alvorens zij hun aardsche leven aanvingen, en weet welke toestanden het beste tot de eeuwige ontwikkeling en vooruitgang der geesten kunnen dienstig zijn.

Waar wij in dit leven zien, dat alles door wetten geregeld en bestuurd wordt, en oorzaak en gevolg duidelijk zichtbaar zijn, zoo is het redelijk te veronderstellen, dat de toestanden in dit leven en de tijd en plaats onzer geboorte op aarde, ook door wetten geregeld zijn. Waar de geesten der menschen van God komen, zoo is het duidelijk, dat de Vader der geesten ook rekening met de toestanden op aarde houdt en alles niet van de willekeur der menschen afhangt. Ook omtrent dit punt is de Bijbel zeer duidelijk. Wij lezen in Handelingen 17 : 26 als volgt: „En heeft uit éénen bloede het gansche geslacht der menschen gemaakt, om op den geheelen aardbodem te wonen, bescheiden hebbende de tijden te voren verordend, en de bepalingen van hunne woning”. Het schijnt dat Mozes dit ook zoo opvatte, want wij lezen in Deut. 32 : 8 als volgt: „Toen de Allerhoogste aan de volken de erfenis uitdeelde, toen hij Adams kinderen vaneen scheidde, heeft hij de landpalen der volken gesteld naar het getal der kinderen Israëls”. In deze teksten is van een vooruit bepaald plan sprake. Ook getuigen deze teksten van een voorbestaan van de geesten der menschen, daar het redelijker is te gelooven, dat God, de geesten ziende en hunne eigenschappen kennende, in overeenstemming daarmede handelde of Zijne plannen beraamde.

Ook omtrent dit punt is de Bijbel zeer duidelijk. De Heere tot Jeremia sprekende, zegt: „Eer Ik u in moeders schoot formeerde, heb Ik u gekend, en eer gij uit de baarmoeder voortkwaamt, heb Ik u geheiligd; Ik heb u den volken tot een profeet gesteld”. Het is redelijker te veronderstellen, dat Jeremia als geest reeds bestond vóór hij op aarde geboren werd, als te denken dat zijn bestaan pas met zijn verschijning in het vleesch begon. De gezegden „heb Ik u gekend” en „heb Ik u geheiligd en den volken tot een profeet gesteld”, geven daar duidelijke bewijzen van. Als wij dan in Hand. 9 : 15 lezen: Want deze is Mij een uitverkoren vat, om Mijnen Naam te dragen voor de Heidenen, en de koningen, en de kinderen Israëls”, dan toont ons dit duidelijk, dat de Heere zekere geesten heeft aangewezen, om zekere roepingen te vervullen of plaatsen in dit leven in te nemen. Als wij dan het voorbestaan van de geesten der menschen hiermede in verband brengen; dan is die verkiezing of verordineering voor ambten af roepingen, geen willekeur maar berust zij op de kennis die God heeft, met betrekking tot de geesten die hier op aarde in het vleesch verschijnen.

Deze verkiezing of verordineering sluit geen dwang in, want

de persoon kan óf getrouw óf ontrouw aan die roeping of verkiezing zijn. Wij lezen dat Mozes en Jeremia zich onbekwaam achtten, om de roeping waartoe de Heere hen riep te volbrengen, maar zij gehoorzaamden. Het verkiezen tot een zekere roeping sluit de verantwoordelijkheid niet uit.

Alhoewel sommige personen tot zekere voorname ambten in dit leven geroepen zijn, zoo hebben alle menschen een zeer gewichtige roeping te vervullen. Het is de plicht van een ieder getrouw de plichten te vervullen, die hem in dit leven opgelegd zijn. Paulus zegt in Hand. 17 : 27, dat het doel van het plaatsen der menschen op aarde is, om den Heere te zoeken. Voorwaar dit is een zeer gewichtige zaak en God is zeer nabij, want Paulus zegt, dat wij in God leven, ons bewegen en zijn; ja, hij zegt dat wij Zijn geslacht zijn. Dit verwijst ons weer naar de verwantschap onzer geesten met God als de Vader der geesten. Hem gehoorzaam te zijn in dit leven, zal ons eenmaal de zaligheid geven. Het plan van zaligheid, het Evangelie, is duidelijk in Gods Woord vervat en het is een ieders plicht daar onderzoek naar te doen.

Er zijn nog andere bewijzen die spreken van het voorbestaan van de geesten der menschen. Wij lezen in Job 38, dat God tot Job spreekt en hem verschillende vragen doet. Hij vroeg hem: „Waar waart gij, toen Ik de aarde grondde? Geef het te kennen, indien gij kloek van verstand zijt”. Men kan zeggen, dat God zoo iets niet gevraagd zoude hebben als Job toen niet bestaan had. Maar, zeggen sommigen, God deed deze vraag om Job zijne nietigheid te doen gevoelen. Welnu, in vers 21 lezen wij als volgt: „Gij weet het; want gij waart toen geboren, en uwe dagen zijn vele in getal”. Wij hebben hier dus de verklaring van God, dat Job bestond, toen de aarde gegrond werd. Vers 7 spreekt van al de kinderen Gods die juichten. Breng dit in verband met het voorbestaan der geesten en men komt tot een schoon geheel. De geesten der menschen waren verheugd, dat deze aarde gegrond werd en hun een gelegenheid zou geschonken worden, om een lichaam van vleesch en beenderen te ontvangen en in gehoorzaamheid aan het Evangelie vooruit te gaan.

Ook lezen wij in Joh. 9 van „eenen mensch, blind van de geboorte af”. De discipelen vroegen Jezus: „Wie heeft er gezondigd, deze, of zijne ouders, dat hij blind zou geboren worden?” Wij zien hieruit, dat volgens de opvatting der discipelen er een mogelijk is, om voor de geboorte te zondigen. Jezus weerspreekt dit niet, maar zegt alleen: „Noch deze heeft gezondigd, noch zijne ouders; maar dit is geschied, opdat de werken Gods in hem zouden geopenbaard worden”. Het gezegde: „Noch deze heeft

gezondigd", is geen ontkenning van de mogelijkheid, om voor de geboorte te zondigen, maar zegt alleen, dat deze man geen zonde gedaan had.

Wij lezen in den zendbrief van Judas, vers 6, dat er engelen zijn die „hun beginsel niet bewaard hebben, maar hunne eigene woonstede verlaten hebben." Hier wordt dus melding gemaakt van geesten die in overtreding vielen.

Veel zou er nog over dit onderwerp gesproken kunnen worden, maar een onderzoek van Gods Woord zal meerder licht verschaffen. Waar de geest van den mensch blijft voortbestaan ook na den dood van het lichaam, zoo moet het streven van een ieder mensch zijn, om in overeenstemming met de geboden Gods te leven, want de gevolgen van onze daden in dit leven zullen van grooten invloed op ons bestaan na den dood zijn.

VERSLAG DER ARNHEMSCHE CONFERENTIE.

De halfjaarlijksche Arnhemsche Conferentie werd te Arnhem gehouden op Zondag 26 Februari. Er werden twee vergaderingen gehouden in het gewone vergaderlokaal aan de Bakkerstraat.

De eerste vergadering begon te 10 uur v. m. Nadat Lied 1 gezongen was, werd er door ouderling J. B. Knight gebeden. Lied 21 werd daarna door allen gezongen, en daarop werd iemand tot lid der Kerk bevestigd. Het avondmaal werd toen bediend door de ouderlingen C. F. Paine en H. C. Wade; zij werden bijgestaan door de ouderlingen F. Summerill Jr. en J. Read. De Conferentie-President D. H. Cannon sprak eenige woorden van welkom en maakte tevens eenige vergelijkingen tusschen de zending van Jezus en Zijne apostelen en het werk Gods in deze dagen. Daarop sprak ouderling G. Meenderink over de afwijkingen van de kinderen der menschen en maande allen aan, om in overeenstemming met het Evangelie te leven, daar dat eene kracht Gods tot zaligheid is. Ouderling T. E. Caffell was de volgende spreker en toonde aan, dat de zaligheid inderdaad een gave Gods is, maar dat dit ons niet werkeloos moet maken, maar integendeel tot werkzaamheid aansporen en de geboden Gods te onderhouden. De Conferentie-President D. H. Cannon stelde daarop de autoriteiten der Kerk en der Zending ter erkenning voor. Zij werden met algemeene stemmen in hunne onderscheidene roepingen erkend. Tevens gaf hij een verslag der werkzaamheden in de Arnhemsche Conferentie verricht, gedurende de laatste zes maanden. Eenige zendelingen zongen daarop ter afwisseling een Engelsch lied. Ouderling J. Haws besprak eenige leeringen van het Evangelie en toonde aan, dat niemand zich daarvoor behoefde

te schamen. Ouderling G. B. Alexander sprak daarna over het geloof aan God en gaf eenige voorbeelden die duidelijk voor het bestaan van God getuigden. Tevens merkte de spreker op, dat geloof ook versterkt moet worden en dat gehoorzaamheid aan God daartoe noodig is. Tot slot sprak ouderling J. H. F. Volker, President der Amsterdamsche Conferentie. De afval werd door hem besproken en hij toonde aan, dat er vele profetieën des Bijbels daarin vervuld worden. De herstelling van het Evangelie werd in verband met den afval besproken. Lied 36 werd daarop gezongen en ten slotte werd de samenkomst met gebed, door ouderling J. B. N. de Haan, gesloten.

De avondvergadering begon te 6 uur. Eerst werd Lied 48 gezongen. Ouderling G. Meenderink ging voor in het gebed. Daarop zong men Lied 101.

Ouderling P. 't Hart was de eerste spreker. Hij besprak het plan tot zaligheid en in het bijzonder de eerste beginselen daarvan. Verder toonde hij aan, dat Joseph Smith het zelfde Evangelie predikte als in de dagen der eerste christenen verkondigd werd. Daarna werd er een Engelsch lied door eenige zendelingen gezongen. Ouderling W. J. De Brij sprak daarop over gehoorzaamheid. In verband hiermede maakte hij eenige vergelijkingen tusschen de leeringen door de Heiligen der Laatste Dagen geleerd en verschillende leeringen die in de wereld onderwezen worden. Daarna werd Lied 100 gezongen. Zendings-President B. G. Thatcher was de laatste spreker en gaf eene verklaring van de leer van de Heiligen der Laatste Dagen met betrekking tot God. Tot slot werd Lied 67 gezongen. Ouderling C. F. Paine eindigde met dankzegging.

De vergaderingen werden goed bezocht en aandachtig werd geluisterd.

Op Maandag 27 Februari werd er eene vergadering voor de zendelingen gehouden. Er werd verslag der werkzaamheden gegeven en verder verschillende dingen op het zendingswerk betrekking hebbende besproken. President B. G. Thatcher gaf ook eenige nuttige raadgevingen.

VERANDERING VAN ADRES.

In Arnhem heeft de Zending een nieuwe zaal gehuurd, welke vermoedelijk beter aan de eischen van het werk zal voldoen. Deze zaal is gelegen aan de *Walstraat No. 6*. De vergaderingen zullen voortaan geregeld, aldaar gehouden worden, op Zondagavond te 6 uur en op Donderdagavond te 8 uur. Des Zondags voormiddags te 10 uur is er Zondagsschool.

ONVERGANKELIJKHEID VAN GEDACHTEN EN DADEN.

Uwe gedachten, uwe woorden, uwe werken, zij alle blijven ; gij kunt ze nooit vernietigen. Er is eene geweldige, ja, eene vreeselijke wet van het behoud der gedachten. Zij dringen reeds hier op aarde altijd weer zich aan u op, zij komen ook eens na den dood alle tot u terug en met hen zult gij, in de eenzaamheid der eeuwigheid leven. Geene eeuwige slaap zal uwe ziel verkwikken, neen een rusteloos gaan en komen van uwe gedachten, uwe woorden, uwe werken, een ontzettend berouw zal als een vuurvlam uwe ziel omflikkeren. *Dat is de hel!* 't Is de innerlijke wereld, die gij u zelve in 't leven hebt opgebouwd ; een eeuwig vuur, een eindeloos vereenigd zijn met de werken van uw leven op aarde.

Maar zoo gij u in dezen tijd met uw eeuwigheidsgedachten om redding gewend hebt tot het hart uws Gods, zoodat Hij reeds hier u verzezen is als eene groote van licht omhulde waarheid, als zalige hulpe, dan rust uw zijn in Hem die alleen een Heer der wetten is, ook der onverbreekelijke wet van 't behoud der gedachten. Zijne goddelijke kracht zal u tot Zijne zalige gemeenschap verheffen en uwer ziele schuld wegnemen.

Dat is uw hemel ! Hij ligt niet in de hoogten der lichten boven de sterren — niet op verre eilanden. De hemel, waarheen gij uwen weg richt, is de gemeenschap van uwe ziel met God, met den oergrond van alle zijn. Eeuwig leven is de vrede der ziel, verre van ruimte en van tijd en verre van de donkere kinderen uwer schuld. Want uw schuld zal worden overwonnen door het licht, dat schijnt in de duisternis.

(„Is God Dood” Serie — De Mensch.)

Verwacht geen dankbaarheid en gij zult niemand van ondankbaarheid kunnen beschuldigen.

Als wij soms met betrekking tot onze verwachtingen in anderen teleur gesteld worden, dan is dit geen bewijs, dat die personen verkeerd gedaan hebben. Het is mogelijk dat wij in onze verwachtingen verkeerd waren.

Bewaart alle nummers van „De Ster” en laat ze inbinden. Leest en herleest het tijdschrift.

Als wij alleen zijn, hebben wij te waken over onze *gedachten* ; in den huiselijken kring over onze *driften* ; in gezelschap over onze *tong*.

DE ZEEBAAK.

De Baak, die aan den oever staat,
Om voor te komen droevig quaad,
Door toezien en voorzichtig mijde;
Opdat de schipper met zijn vracht,
Bij donker in de holle nacht,
Met man en al geen schipbreuk lijde;
Die wijst ons ook met eenen aan,
Hoe vele Baakens dat er staan:
Aan d'oever van het mensch'lijk leven,
Daar ieder met een kost'lijk goed,
In 't breekbaar schip van vleesch en bloed
Op 's werlds zee voorbij moet streeven:
Hoe veele Baakens van verdriet!
Aan 't hoekje daar het vaartuig stiet,
En ging met man en goed te gronde;
Dies zie een ieder beter toe,
Opdat hij wijzelijker doe,
En niet, als and're, werd verslonde ...

J. LUYKEN.

OVERLEDEN.

MEYER. — Te Salt Lake City, Utah, is op 20 Jan. 1911 overleden Wilhelmina Meyer, dochter van wijlen Dirk J. Meyer en Anna Meyer—Brussen. Zij werd te Ogden City geboren op 13 Sept. 1904.

VAN DER WERF. — Te Salt Lake City, Utah, is op 24 Jan. 1911 overleden Sophia Hendrika van der Werf, dochter van Douwe en Wilhelmina van der Werf—Prins. Zij werd te Salt Lake City geboren op 1 Mei 1909.

INHOUD.

Wie is Zalig	Blz. 65	Vanwaar de geest des menschen	Blz. 73
Stemmen uit Utah	" 69	Verslag der Arnheemsche Conferentie	" 77
Ontslagen	" 69	Verandering van adres	" 78
Als gij afvallig zult worden	" 70	Onvergankelijkheid van gedachten	" 79
In ons eigen Zendingsveld	" 71	en daden	" 79
Aangekomen	" 71	De Zeebaak	" 80
Verplaatst	" 71	Overleden	" 80
Het Woord van Wijsheid	" 72		

Uitgegeven door de NED.-BELG. ZENDING, Crooswijkschesingel 7 B,
Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der
Zending in Nederland en België.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1.80, België fr. 4.50.
Buitenland f 2.50, Amerika \$ 1.00. — Per exemplaar 10 cent.